

Sy-li spēwał,
Pilnje džéłá,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džéłáš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Zńejbjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjež knihicizščežni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njeđzela po šwjatej Trojizny.

Matth. 22, 1—14.

W našich šerbškich spēwařškich knihach šo křerlusch čzo. 238 šapocńnje: „To čžežke nej, šo křhesčzan šym“ a štronu dale křerlusch čzo. 240: „To lóžke nej, šo křhesčzan šym. Wobaj křerluschej mataj prawje, kaž šam wěsch, mój křhesčzjano! Bože domy šu čzi wotewřjene, šnješome blido je čzi kryte, njebo je čzi pschihotowane psches šhryšta krej, a w modlitwje mašch štajnje pschistup k šwojemu njebjeskemu Wótzej. Wótajkim čžežko njeje, křhesčzjan byč. Ale tež to tamne płaczi: čžežko je, šo pschezo a wšchudže jačo prawy křhesčzjan wopokasacž, t. r. šo šameho šapřecž, šwój křchiz na šo wšacž a kóždy džeń ša Šbóžnikom křhodžicž, šo Božich kašnjow šwěrnje džeržecž, we šwojej wěrije twjerdže štacž, š nutrnosčzu šo modlicž a kóždy čzaš do Božeje wole šo podacž. Woboje je šwojeho křhesčzjanškeho šhonjenja wěmy a woboje nam tež šwjate pišmo wobšwědcža a w džębnišchim tekščze rošestaja pod napišmom:

Wjele je powołanych, ale mačo je wušwolęnych.

To je lubošna powješcž wo Božej dobrocže a š dobom napominaze přędomanje wo Božej šurowošči. —

Kralowski kwaš nam našch Šbóžnik w tutym tekščze psched woczi štaja. Kral šwojemu šynej kwaš hotuje a jich wjele na njón pschepošhuje. Bóh šam je tón kral a ta kwašna hoščina je to wošchemjenje, kotřez wón nam psches šwojeho Ššyna poškiczuje. Čžešč je ša kóždeho,

šo na kralowski kwaš wobdželicž. Tajka čžešč je šo nam wšchitkim dostała, kotřiz šmy do Božeho kraleštwu powołani. Bóh tón šnješ, kiž je nam nješmjertnu dušchu dał, čže naš tež po dušchi wošchemicž š nješachodne jyrobu. Šeniški kral wšchitkich šwojich poddanow k šebi na hoščinu prošęč njemože, ale našch njebjeski kral a Wótz jich wjele powołuje a pschepošhuje. Tež tebe, kiž to čžitáš, je wón powolał, šo by pschiščoł a w jeho kraleštwje ša jeho blidom wužiwał wodacže hřęchow, wumožęnje wot šmjercže a čžerta a wěcžne žiwjenje. A niz junkrócž, ale šškrócž šo tajke pschepošęenje po našchim tekščze štawa. Najpřędy je Bóh tón šnješ šwojich pošelnikow, tnych prošetow, k šraelskemu ludej pošłak, šo by jón k šebi wabił, potom je šwój lud psches šwojeho Ššyna naležnje prošęł: pošęe, pschetož wšchitko je hotowe. A napošłedku je psches japošchtołow tež pohanow k šebi wolał, šo by jeho dom pošny byl. Tak je džęška pschepošęenje na kralowski kwaš, t. r. do Božeho kraleštwu po wščem šwěcže šnate. Niz junkrócž, ale wjele krócž je tež naš wšchitkich wolał a prošęł: pošęe a wužiwajęe, šchtož ja wam poškiczuju. W přędomanjach šmy husto jeho hłóš šaššcheli, w domašpytanjach je k nam šupil š tym wabjenjom: pošęe šem ke mni wšchitzy, kiž šęe špróžni a wobcžeženi, ja čžu waš wošchemicž. Kaška lubošna powješcž wo jeho dobrocže!

Ale tež křutne napominanje w tym přędomanju leži: jich mačo je wušwolęnych. Šižom tehdy, hdyž je šesufš přędomał a čšłowjekow k šastupjenju do Božeho kraleštwu wolał, je šo škoržicž dyrbjalo: woni njechachu pschicž.

Farijejszy a Sadduzejszy a piſmamuczeni, wſchitzy či ſjawni a potajni njeſcheczeljo teho Anjeſa wo kralowſki kwaſ njerodžachu. Mała czrjoda bę, kiž ſa nim kłodžachu a ſebi wyſozy wažachu, ſo ſmędža jeho hoſczo bycz. A to možeſch tež hiſchče dženſa pytneč. Wulka była człowjetow njecha pſchińcz, ſo by ſo pſches njebeſkeho krala wobſbóžnič dala. Smjerſchnoſcz a lóžka myſl jich wotdžeržuje, ſwoje ſbože pola njeho pytacz. Ale Bóh tón Anjeſ jich hižom khoſta. Najprjedy, hdyž buchu domach abo w ſchuli abo hewał w žiwjenju proſcheni a wabjeni, dha woni pſchińcz njechachu, a poſdžiſcho, hdyž pomoz trjebachu, hdyž kſchiz a ſrudoba pſchińdže, dha ſo jim Bóh potaji a woni pod ſłowo padžechu: jich mało je wuſwolennyh. — Druhy pał maja wſchelake ſamolwjenja, hdyž ſo wo tym jedna, kralowſki kwaſ wopytač. Jim je domjaze dželto lubſche hač dželto ſa duſchu a wutrobu. Bohužel tež dženſa hiſchče tu a tam tajlich widžimy, kotjiž njeđelu dopołdnja radſcho wſcho druhe ſebi prjódč bjeru w domach abo tež na polach, hač poſtaranje ſa ſbože ſnutſtowneho człowjeka. Woni žadny čaſ nimaju, Bohu čeſcz dacz, ale Bóh jich khoſta; woni ſu wot jeho hnady wuſamknjeni we wěcznoſczi. — Někotji pał po tekſtnych ſłowach Anjeſowych wotrocžtow pſchimachu, hanichu a morichu. Tajke drje bę ſo w Iſraelſkim ludu wopravdže ſtało, ſo ſu profetow morili a kamjenjowali. A tež w kſheſczijanſkim čaſu ſnajemy pſheſczěharjow tnych, kiž ewangelion předomachu; wěmy, ſo je ſo wjele krwě pſchelało dla Božeho kraleſtwa, ſklyſchimy tež dženſa hiſchče hanjerjow Božeho ſłowa a Božeho blida. Na Iſraelſki lud je ſo Boži hněw wulał; woni ſu po zylm ſwěcže roſpročheni, nimaju hiſchče dženſa džel na žohnowanju ewangelija a jeho mozy. A tež kóždy druhy, kiž ſo Anjeſowemu pſcheproſchenju ſapowjedži, ſwoju mſdu woczakuje. Wón drje tež k tym powoľanym ſluſcha, ale nihdy k tym wuſwolennyh. — Kħutne je wopravdže to předomanje, ſo někotji wuſwoleni njeſu, a to pſches ſwoju winu. Štóz chze ſo na kralowſkim kwaſu wobdželicž, ma ſo kwaſnu draſtu woblez. Je ſnadž mjes kſheſczijanami něchtó, kiž pilnje kemschi kłodži, Bože wotkaſanje wužiwa a ſo k tym wuſwolennyh liczi — nima pał žaneje kwaſneje draſty, t. r. nječini poľutu dla ſwojich hrěchow: temu tón Anjeſ tež hiſchče dženſa meſto ſa jeho duſchu pſchipoľaže, hdyž je najhľuſcha čžemnoſcz. Duž wſmimy k wutrobje to napominaže předomanje wo Božej ſurowoſczi: mało je wuſwolennyh! Hamjeń.

N. w K.

Wěnz lěta.

Šněžna jědla mlódnju haľoſu
Boſkicža nam k lěta ſpoczatku,
Pracijy: Njech wěcznje ſelena
Tebi, duſcha, kčžje nadžija!

Mały rózł nam blědže ſelhadža,
Šiazintow wón naſ wotſchewja;
Wonka howrja wětry, mjeczele,
W domach radoſcz kņeži, duſchnje je.

Měrza čopke wětry pſches kraj du,
Šněhowka naſ ſtrowi k ſijalku;
Ščtomronczł ſejhrawaty w powětſje
Gradny wita mlóde nalěcže.

Mróczna haprleja njeſtajna
Anemonow bylu w ruzy ma;
Sutrow ſwony klicža, kħerluſche,
Tjelby rža a ſwjecža dobycže.

Kjana meja w pſche njejesty,
Kał ty woczerſtwjeſch nam wutroby!
Kwětkow ſchat ſo ſemja wobleka,
W miľnyh pruhach ſpěwa ptacžina.

Šłóncžne dnj a radoſcz junij ma,
Semja kčže kaž Boža ſahroda;
Róžow ſłódko wón nam wotſchem je,
Budži w duſchach čžucža luboſcže.

W juliju pał, w lěcža tužnych dnjach,
Sandželjo tu kłodža w ſahonach;
Roſtjanž kčže a bęla lilija,
Wjedro hoji, kłóhy doſrawja.

Žniěž je, kóža brincži k wjeſelom,
Luby Boži dar ſo kħowa dom
K džaťom Bohu, ſo je hnadu dał,
Naſche pola k kħlěbom žohnował.

K powětrom něť jaſnym poźniěž dže,
Čžucz pał hižom tajne božmje je;
Šachod lěcža kwětki pohnuwa,
Želnje wón k reſedy wuſtupa.

Šloty winowž, lubuſchł naſhmy,
Do kraja dže plódom-bohaty,
Dawa k troſchtej nam kicž winowu,
K purpurom a ſlěbrom barbjenu.

Naſhmnit kčžew kwětkow wuhaſcha,
Wſchitko wjadnje a ſo pſchearbja;
Liſcže pada, ptacžki wotkał ſu,
Wſcho dže dom, wět' ſwoni k ſwjatoľu.

Ženo bęlu róžu hodownu*
Šlicža lěto hiſchče k wotkħadu;
Dopomnječže pał nam nawiwa
Kwětki radoſcže něť do wěnzja.

Tebje, wěnzjo k módrym powjaſom,
Klecžech ponórjeny do myſłow;
Šěra ból mi ſaja wutrobu:
Mój wěnz lěta byly macžachu!

* Helleborus niger, Weihnachtsſtrofe.

K. A. Fiedler.

W hromadže ſbožownaj.

Wonaj běſchtaj haľle něotre tydženje woženjenaj. Naſ wjeczor wo iſtwje w hromadže ſedžeſchtaj. Duž mlódemu mužej do myſle pſchińdže, žonje namjetowacz, ſo byſchtaj ſebi je wſchej ſjawnoſcžu a ſprawnoſcžu na druhim pytjane ſmyľki jedny druhemu prajiloj. Žona po maľym ſapjeranju do teho ſw oli. Muž dħrbjeſche ſapoczecž.

Mlandželſki bę trochu pſcheľkapieny, ale ſapoczja: „Šedyn twojich ſmyľkow, moja luba, bym hnydom po kwaſu pytnył. Wón w tym wobſteji, ſo ty blachowu nadobu njemało ſanjerođeſch. Wona ſo tał njeblyſchčži, kaž by to dħrbjala. Mojeje macžernej nadoba ſo ſwěcžeſche kaž ſłoto a ſlěboro, pſchetož na to wona něſchto dawatſche.“

„„So tebi i wutrobu dżafuju, mój luby““, wotmolwi poniżna žona, ƚo trochu ƚaczerwjeniwŝi. „„Wot nětka ani na pónoji ani na nopafŝtach teŝ najmjenŝeheho blecŝta widŝicŝ njedhrbiŝ. Proŝchu, powjedaj dale.““

„Sa teŝ pytny“, hoŝpodať dale rěcŝeŝe, „ŝo ty dolhi cŝaŝ trjebaŝ, prjedy hač ƚo wupłofaja, a je potom prjecz cŝiŝnjefŝ. To je moja macŝ hinať ŝapocŝala. Wona je po łóŝdym trjebanju wupłofa a potom ł wuŝŝnjenju wupowiŝny, ŝo mějachu pŝeŝo pěkny napohlad.“

ŝaŝo mandŝelŝta polěpŝenje ƚubi.

Pŝeŝ to ŝhrobly ŝčinieny, mandŝelŝti licŝbu ŝmyłkow hiŝeŝe wo nětotre pŝiŝpori, hač ničŝo wjazy njewjedŝeŝe a mějefŝe jenoŝ ƚwoju lubowanu proŝeŝ, ŝo by jemu teŝ nětka jeha nje-dostatki mjenowala.

Ruzy w klinje ŝŝŝnjenej, žona wocŝi dele ŝłóŝiwŝi a wŝcha ƚaczerwjenjena ƚedŝeŝe. Wono běŝe, kaŝ by jej nětŝto w ŝŝiji tčŝalo, ŝŝtoŝ by ƚo prózowala póŝrjecz.

Muŝ pŝchirěčŝowafŝe. ŝłóncŝnje ƚo žónka poŝbėhny, wulke, horze ƚapki i jejneju ƚwėrneju wócŝłow bėŝachu. ŝwojeho mlodeho muŝa wobjimawŝi ŝe ƚylŝami rjefny:

„„Luby mandŝelŝti, ty teŝ žaneho ŝmyłka nimaŝ; dhrbjal ƚo pať tola jedyn namafacz, dha běŝŝtej mojej wocŝi i luboŝcŝu tať ŝaŝlepjeney, ŝo wot kwaŝa ƚem ničŝo wot teho njewohladach. W mojimaj wocŝomaj ƚy ty dołonjany.““

Rjad ƚo ƚaczerwjenicŝ běŝe nětł na muŝu. A wón ƚo ŝdafŝe kaŝ trochu i kolije pŝchinjeŝeny, jať bóle mjelcŝo dŝeŝe: „Mnŝł ƚebi tola trochu ŝa tym, luba! Ty mje ŝe žanym ŝmyłkom ŝahani-bieč njehaŝ, kiŝ mam jich tola telko, wěŝe dŝeŝacz krocŝ wjazy dŝŝli ty.“

„„Se, kaŝ ja praju, najlubŝi mandŝelŝti! ŝŝtoŝ ty cŝiniŝ, ƚo mi prawje ŝda. Sa čŝzu nětka i polěpŝenjom ŝapocŝecŝ, ŝo była tebe hódna.““

„Kať njeroŝomnje! Ty tola wěŝ, ŝo nětotry krocŝ prjecz du-tebi žaneho ƚuŝa drjewa njeroŝŝečŝepiwŝi? A ŝo druhdy wu-woŝtawam, hdyŝ dhrbjal domach byč, a ŝo ŝa ƚurjenje rjany pjenjeŝ pŝchetriebam, kiŝ dhrbjal tebi pŝchinjeŝ.“

„„Ně““, wona jeha pŝchetorhny, „„i tym ƚo njepŝeńdŝeŝ. Sa njehyła ŝpołojom, hdy by ƚebi ƚwoje maťe wjeŝele nočŝyť popŝeč.““

Duŝ mandŝelŝtemu wulke ƚwětło ŝeŝhadŝa. Wón nětotre wółomiki na ƚwoju žónku i tej móŝnej luboŝcŝu ŝhladowawŝi wu-wola: „Derje muŝej, kiŝ ma tajku žonu. Wot nětka teŝ ty žaneho ŝmyłka wjazy njedhrbiŝ mēc. Woprawdŝe, ty žaneho nimaŝ, a ja ƚym je prjedy jenoŝ tať natworil.“

Wón ju wobjima. Ženje wjazy pať nadobu njepŝeŝphtowafŝe.

ŝuŝodŝinki pať ƚebi powjedachu: „Kať pěkne a blyŝtne ma ta mloda žona wŝcho.“ A muŝojo prajachu ƚebi mjeŝ ƚobu: Tón mlody muŝ čŝze ƚo cŝiŝe wobnowicŝ. Wón wjazy wóło njebėha, ale ŝahrodu a dwór cŝiŝtej dŝerŝi, hdyŝ je ŝhwila. Wón wjazy pola ƚwojich pŝečelow hač do nozy njehyda, ale ƚwojej žonje, kaŝ praja, nětŝto cŝita. A ƚwoje pjenjeŝ wŝčė w domje a ŝa dobre wěŝy pŝchetrieba. Wón dhrbi tu žónku tola ŝtoro ŝa pŝchiboha mēc.“

ŝtara poboŝna žona pať w ƚuŝodŝtwje dŝeŝe: „Wŝ jenoŝ na ŝwonkowne hladacŝe. Pŝchicŝina leŝi hluboťo we wutrobje. To je ƚo dopjelniko: „Luboŝcŝ pŝchirŝwa hrěchow hromadu.“ ŝaj, wona je teŝ ŝahojja. Tehodla bu tón muŝ bjeŝ ŝmyłkow a wona žona, kiŝ běŝe hiŝeŝe lěpŝa hač wón.“

M. w M.

Spróznny putnik.

Mjelcŝ, njeŝtorŝ, moja duŝcha,
So ƚo cŝi hiŝeŝe ƚuŝcha
Byč w ƚwēcze i putnikom;
ŝnadŝ tón dŝeń bórŝy dónđe,
Hdyŝ pucz twój ł njebyu pónđe,
A tebe wita wěcŝny dom.

ŝlej, potom ƚwój ŝij ŝłóŝiŝ,
ŝhat ŝemŝki wotpołóŝiŝ,
ŝo kraŝnoŝcŝ wobłefafŝ;
Tam w ŝhlódku měra palmow,
Pob klinkom wŝŝŝchich pŝalmow
Ty wěcŝny ŝbóŝny połoj maŝ!

K. A. Fiedleť.

Sserbowka.

Historiŝta novella wot R. Židuŝa. ŝeŝerŝečŝil K. A. Fiedleť.

V.

Maŝajtra ŝahe rano taj knjeŝaj ŝe ŝhorjelza a Budyŝchina ŝhocŝe-buŝki hród wopuŝečŝiŝŝtaj a ƚo na dompucz podaŝŝtaj. ŝaťo pŝeŝe cŝahawy móŝt jěhaŝŝtaj, ƚo prěnje ŝerja i ranja blyŝečŝachu a mějachu ƚwoje wotŝwětło na ƚwēcŝatnych brónjach jěŝnikow a ƚonjom.

„ŝhlódnny ranŝi powětr derje cŝini po wčzerawŝim nóŝnym wjeŝelu“, ŝapocŝa knjeŝ ŝurt, „knjeŝ ŝan ma cŝeŝke wina.“

„„Budŝich dŝenŝa rano rad wot jeha piwa hódny ƚrėb ŝčinił, ƚotryŝ ma hiŝeŝe lěpŝu ŝwalbu““, wotmolwi jeha ƚobupuczowat, „„njebudŝiŝe nětka wŝcho w ŝhwatku hič dhrbjalo.““

„ŝaj, dhrbimoj ŝpěchowacz, jeli-ŝo čŝzemoj ŝuŝitam a cŝeŝtemu baŝtardej do prjedy pŝchicŝ. Knjeŝ ŝan bė wulkomyŝluy blaŝn, ŝo temu cŝeŝtemu dhrdomdejnikej tať njeŝadŝewnje cŝahnyč daŝe.“

„„ŝaj““, ŝnapŝečŝiwi tamny, „„ł temu žane wulke ludŝi-ŝnajeŝtowo njeŝluŝcha, ŝhudacz, ŝo ƚo wón nětka i ŝuŝitami ŝjednocŝi. Hdyŝ my i nim žaneho towarŝtwa mēc nočŝemny, dha jemu ničŝo dale wŝŝe njewoŝtawa, ŝo by ƚwoju cŝeŝełakomnoŝcŝ ŝpołojil, ƚwoje hródy ŝaŝo dobył a ƚo nad nimi wječil.““

Tón Budyŝki knjeŝ na rěcŝnika pohladny a wěŝte njeŝdacŝe pŝchi tyčle roŝpomnjecŝach na jeha woblicŝu pytny. „Ně“, wón nětŝto ironiŝny pocŝa, „Wŝ ƚo dŝe wčzera baŝtarda tať malo ŝtrachowafŝeŝe; ŝeŝe ł druhej myŝli pŝchicŝli?“

„„Tónle wuŝmėch njebudŝiŝe ničŝo ŝŝodŝil, hdy budŝiŝe jón tón ŝhocŝebuŝki ŝe ƚwojej hlupej ŝdobnoŝcŝu cŝinicŝelny nje-ŝčinił. Tola ł bojoŝcŝi žana pŝchicŝina njeje. Wón je jenotlwy cŝłowjeť a waŝi malo mjeŝ tyŝazami.““

„Njemylcŝe ƚo, knjeŝ ŝanŝo; myŝlu, ŝo to ƚami njewėricŝe, ŝŝtoŝ prajicŝe. ŝŝto ł temu mēnicŝe, by-li Waŝ wón dŝenŝa w tymle lěŝu ŝeťal?“

„„By to horzu bitwu ƚydaťo.““

„To by waŝcha wěŝta ƚmjercŝ była; pŝchetoŝ žane ƚylniŝe ramjo a žadny ŝpěŝniŝchi tón, dŝŝli jeha.“

„„Wot ƚotrehu cŝaŝa ŝeŝe, knjeŝ ŝurto, baŝtardowy ŝwalb-niť?““

„Wot teho cŝaŝa, hdyŝ mam ƚo jeha jaťo wutrobiteho nje-pŝečŝela boječ.“

„„Sa bojoŝcŝ wam derje pŝchicŝej, knjeŝ rycŝerjo!““

„A Waŝ by to hiŝeŝe lěpje pŝchicŝeťalo, blyŝečŝe-li ŝprawniŝchi byli, pŝchetoŝ Wŝ ƚo jeha runje tať bojicŝe kaŝ ja a macŝe wjazy pŝchicŝiny ł temu.“

„„Sa ƚo proŝeŝerja boječ?““ wurafny knjeŝ ŝanŝ, „„něťajŝeho hubjeneho ŝerŝkeho mēŝeńza? Moji wótzojo dhrbjeli ƚo dŝ

tajfeje haniby dla w rowje wobroczić! Nadscho wumrjecz hacz f tajfimi błęzami a njewólnitami towarstwo dżerżecz! Wutrobity wón je, to pschidam; tola wón dżé žane wójsto njeje. Sdy by jeno sto muži wobšedzał, jeno pol sta, by Sufitam witany był, ale ta? — nanihdy.“

„Ludži Sufitajo njetrjebaju, tych maju šami došč, ale wodžerjom. Brokop hódnych mužow, kotřiž jeho wotpohladny wuwjescz wjedža, f radošču postrowja. Š wobemaj rukomaj budže tón bastarda witacz, kotřiž krajinu derje snaje a wěšče podarmo w Šhoczebusu był njeje; pschetož ja chzu na to pschidabacz, so je wón nóž f šwěrnemu wobhladanju města nałožił a so jemu pschi tym šłabe strony potajne njewostachu.“

„Wu macže f džela prawje“, jeho towaršč, kotřiž bě počal rošmyšlaty bycz, „dyrbimoi jemu teho dla na kóždy pad do prjedy pschidacz pytač. Spěch je jenicžki šredk. Šowle je pucz twjerdy; duž jěchajmój špěšchnišcho. Hacž f wuhlečni, milu f prawizy wot Mužakowa, jěchamoi hromadže. Tam šwilku pošastanjomoi, pošylnimoi šebje a šwojeju konjom, a potom f najwjetšim špěchom do naju krajnoščow (Gebiete)!“ Wónaj daschtaj šwojimaj konjomaj wotrohi a w špěšchnym košbu dale čžerjšchtaj.

Šol hodžiny pošdžišcho tež bastard na to město pschidnže, hdžež teju ryczerjom runje wopuščežichmy. Dženša njebě wón žadny lóžki šabat woblecženy, ale čžeržki worzlowy panzer, kiž bě se šlotom šhumšchtaje wušadžany. Wotewrjeny wšir dawasche jeho rjane, wot rańšcheho powětra počžerwjene woblicžo widžecz, na kotrymž bě čžah hlubokeje čžeržomyšlnošče pytnycz, kotraž bě jemu hewaf zusa. Šeho šlužbnikaj mjelczizy ša nim jěchajchtaj, a tón jedny teho šameho konja, kaž wčžera, ša wotohu wjedžišche.

„Prjedy naš dyrbja jědnizy bycz“, Siegmund rjekny, šo f šwojimaj šlužobnikomaj wobrocžiwšchi, „šaladin je taš njeměny.“

„Wěšče, knježe; pschetož mój šmój tež hižom wot teho čžaba, hacž je pōda twjerdscha, čžerstwe šlědy wot kopytow widžiloj.“

Siegmund šhibny šo f bofej a pytny, so kopytowe stopy dweju konjom porno šebi du. „Štaj šnano mojej wčžerawšchej dobraj pscheczelej hižo šašom Šhoczebus wopuščežiloj?“ wón pschi šebi rjekny, mješ tym šo šo jeho huba f hanjerštemu pošmewkej roščahny. „Šslědy du porno šebi; budžišche to jědnik je šwojim šlužobnikom byl, dha by jedny ša druhim šchol. Šchtó dyrbjał tež hewaf šahe rano hižom tónle pucz čžahnyč? Šawěšče, to šu šlědy jeju nješchlachotneju šwěrcžow. Šej! šaladino, pošaf, šo čži tajfej konizy njemōžetej čžeknyč!“ A f šwojimaj šlužobnikomaj šo wobrocžiwšchi, wón džesche: „Wu bórny na dweju jědnikow štorczimy, f kotrymajž šmějemy šnano hōdnu bitwicžku. Wšmitaj mi teho, kotrehož Wamaj pschewostaju, derje psched lebij, šo mam f tym druhim šwobodnu hru.“ — Šo jenošhodžimškim jěchu widžachu našchi pschecželjo lóžki dym nad wješščkami šchtomow prjecž čžahnyč, a někotre mjenšchiny na to wuhlečnju wuhladachu. „Njedyrbjałoj tudy šaf acž?“ Siegmund šak ōrbota; „haj, tu štejitaj dwaj konje; štaj to jejnaj. Šěchaj bliško f hěčže a šawočaj do njeje, šo šo šanš se Šhorjelža wonka woczajuje“, porucži Siegmund temu šwojeju šlužobnikow, kotřiž mješsche jeno šwojeho šamšneho konja wjesčž.

Toła tale porucžnošč njebudžišche hafle nušna byla, pschetož runje bě žadany f hěty wustupil, šo by wuhladał, wot koho te kopytowe stopy pschidabžeju, kiž bě wušlyšchal. Siegmund do jeho najbližšcheje bliskosče šajěcha, taš so tón někotre kroczele wrōčžo štupi f bojosčzu, šo jeho mladženž pschějěcha.

„Šnjes šanš“, wón f lědy šdžeržanym hněwom rjekny, „pschihotujče šo f dwojobitwoje; jeno jedny wot naju tole město žimny wopuščeži.“

Na wofomil tutón šwoju barbu pscheměni, a mješki jeho woblicža šo w njewólnym rošhorjenju ščahowachu; potom paš šo f mozu šhraba, a mješ tym šo jeho woblicžo prjedawšchi hanjerški wuras pschiwša, džesche šazpješčy: „Šnjes Šserbo, ja jeno se šwojim runjecžom wojuju; wuphtajče šebi jeneho f mojih šhlopžow, hdžž dha macže tajku horžu krej; škladnošč f temu mōže šo Wam bórny doščacz!“

„Šeli-šo na mješče lebiju a mjecz njewošmjecže a šo mi nještajče, dha šwojimaj šlužobnikomaj porucžu, šo šwojej mjecžej na Wami pruhujetaj. Tu šo mi njemōžecže šminycz, naduwaty šlěpžo, a hdy by šo Wafcha štruchlošč džekacz krocž šesady šludaneho trōžka šchowacz čžyła. Š jenym šłowom: čžecže se mnu wojowacz, abo šo wot mojeju šlužobnikow šbicž dacž?“

Mješ tym bě šnjes Šurt f hěty wustupil a džesche f šwojemu towarščej: „Wu njemōžecže tu dwojobitwu wotpošafacz, knjes šanš, hewaf šče wohanibjeny. Šastard je pschi wšchěch kōlbach abo turněrach jako runorōdny pschipōšnaty, a na Wami wostanje haniba, jeli šo jemu woczehnjecže.“

„Wu rěčičže jako muž čžesče, knjes Šurto“, rjekny Siegmund, „a prošču waš teho dla, naju wuwolač (Šerold) bycz.“

„Ša tole šastojništwu pschemošmu, hdžž tež njerad“, bě wotmlowa.

(Šchichodnje dale.)

Wšhelake f bliska a f daloka.

— Šwjaš ša žyrtwinške chory ma šwoju šhromadžimnu njedželu 27. junija w Kafeczach. Šopoldnju w 1/4 hodž. budže špěwanje Kafeczanskeho žyrtwinškeho chora w žyrtwi, na kotrymž čžyli šo wošadni bohacže wobdželicž. W 5 hodž. budže šhromadžimna w hoščehžu „f hajnikowemu dworej“, fe kotrejž ma kōždy, kotřiž šo ša žyrtwinške špěwanje šajimuje, pschistup.

Š **Draždžan.** Šańdžena njedžela bě ša naš Šserbow dženi wješela a radošče. Šašo bě, kaž kōžde šchtwōrcžlěto, nam škladnošč data, Šože šlowo w lubej macžernej rěčži šlyšhecž. Špowjednu wuczbu bě šarac Matel f Šucziny, předomanje paš šarac Domaschta f Budestez na šo wšal. Šańdženu njedželu wotmewachu šo tu w Draždžanach wšhelake šwětne šwjedjenje. Taš bě runje, hdžž šo šerbšte šemschenje šapocžinasche, wonkach na hašach wulki šwjedženiški čžah. Šwěrní šemscherjo paš šo wotdžeržecz njedawaju. Dubosčž ša Šože šlowo a macžernu rěč wšchě šadžewki wotštronja. Šo je šo tež njedželu pošafalo. Druhe paš je pschemyšlicž a wuprowacz, mjenuizy to, hacž njeby ša našche šerbšte Šože šlužby wužitne bylo, šo by šo to šemschenje w juniju wo tydženi pošdžišcho wotdžeržalo a taš na tu njedželu padnylo, na kotrejž Šserbjo f wofoliny na hermanš f města pschidabžeja. Šo žadanje je šo nětf hižo wjazy krocž f wofoliny Draždžan wuprajilo a je nušne, tu dale mēnjenje a radu lubych Draždžaniškich Šserbow šlyšhecž.

Š rozpominanju.

Šschimasch-li ša rōžemi, dha pošyšl na čžernje, kotrež je wobdawaju.

„Šombaj Šob“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doščacz. Na šchtwōrcž lěta płaczi wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschewawaju.